

Arrest

nr. 227 256 van 9 oktober 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Terninckstraat 13/C.1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 mei 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 6 mei 2019 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die *loco* advocaat A. FADILI verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 12 augustus 1976.

Op 20 juni 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter), in functie van haar broer, die de Spaanse nationaliteit bezit.

Op 18 december 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden

met bevel om grondgebied te verlaten (bijlage 20). De verzoekende partij tekent beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 26 juli 2018 met nummer 207 282 verwerpt de Raad de vordering tot nietigverklaring.

Op 30 januari 2018 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter), in functie van haar broer, die de Spaanse nationaliteit bezit.

Op 23 juli 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 17 september 2018 dient de verzoekende partij een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter), in functie van haar broer, die de Spaanse nationaliteit bezit.

Op 14 maart 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 6 mei 2019 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). De verzoekende partij dient op 16 mei 2019 een verzoekschrift in tegen deze beslissing in uiterst dringende noodzakelijkheid. Bij arrest van 22 mei 2019 met nummer 221 553 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Op 6 mei 2019 neemt de gemachtigde van de minister eveneens de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van twee jaar (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven als volgt luiden:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : [S.]

voornaam : [R.]

geboortedatum : 12.08.1976

geboorteplaats : [I.]

nationaliteit : Marokko

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 06.05.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten van 18.12.2017, van 23.07.2018 en van 14.03.2019 dat hem betekend werd op 29.12.2017, op 06.08.2018 en op 29.03.2019. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende tot drie maal toe nagenoeg onmiddellijk na een beslissing tot weigering van een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 47/1, 2°, een nieuwe aanvraag gezinshereniging in, telkens gestoeld op de afhankelijkheid van zijn broer ([S.E.G.M.] °10.10.1970), die de Spaanse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. De eerste aanvraag, ingediend op 20.06.2017, werd op 18.12.2017 geweigerd, onder meer omdat betrokkene niet kon aantonen daadwerkelijk al van voor zijn vertrek naar België daadwerkelijk afhankelijk te zijn van zijn broer. Deze weigering (bijlage 20) werd op 29.12.2018 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Een maand later, op 30.01.2018, diende betrokkene al een nieuwe aanvraag in in functie van diezelfde broer. Deze aanvraag werd op 23.07.2018 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 06.08.2018 aan betrokkene werd betekend, opnieuw met een bevel om het grondgebied te verlaten. Een maand later, op 17.09.2018 diende betrokkene voor de derde keer een aanvraag gezinshereniging in in functie van dezelfde broer. Deze aanvraag werd op 14.03.2019 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 29.03.2019 aan betrokkene werd betekend.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene werd gehoord op 06.05.2019 door de politiezone MEWI en verklaart dat hij sinds september 2017. Hij is naar hier gekomen om zich te vestigen. Hij laat weten dat hij papieren had in Spanje tot 2013. Zijn broer heeft hem in 2017 gevraagd om naar België te komen.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene diende tot drie maal toe nagenoeg onmiddellijk na een beslissing tot weigering van een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 47/1, 2°, een nieuwe aanvraag gezinshereniging in, telkens gestoeld op de afhankelijkheid van zijn broer ([S.E.G.M.] °10.10.1970), die de Spaanse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. De eerste aanvraag, ingediend op 20.06.2017, werd op 18.12.2017 geweigerd, onder meer omdat betrokkene niet kon aantonen daadwerkelijk al van voor zijn vertrek naar België daadwerkelijk afhankelijk te zijn van zijn broer. Deze weigering (bijlage 20) werd op 29.12.2018 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Een maand later, op 30.01.2018, diende betrokkene al een nieuwe aanvraag in in functie van diezelfde broer. Deze aanvraag werd op 23.07.2018 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 06.08.2018 aan betrokkene werd betekend, opnieuw met een bevel om het grondgebied te verlaten. Een maand later, op 17.09.2018 diende betrokkene voor de derde keer een aanvraag gezinshereniging in in functie van dezelfde broer. Deze aanvraag werd op 14.03.2019 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 29.03.2019 aan betrokkene werd betekend.

Het gegeven dat de broer van betrokkene zich in België heeft gevestigd kan een terugkeer van betrokkene naar Marokko niet in de weg staan. Hij toont ook niet aan afhankelijk te zijn van zijn broer. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn broer. Nergens uit het administratief dossier staat dat hij daar niet toe in staat zou zijn.

Betrokkene verklaart verder niet minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Een schendig van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 2 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan

proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, van artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

"1.-

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn. Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen – in casu de bijlage 13sexies dd. 19.02.2019) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

2.-

In casu is de bestreden beslissing van 06.05.2019 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.).

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

3.-

Op basis van artikel 74/11 §1, tweede lid werd aan verzoeker een inreisverbod van 2 jaar opgelegd.

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker een risico op onderduiken zou vormen omdat hij duidelijk zou hebben gemaakt zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden en onmiddellijk na de weigering een nieuwe verblijfsaanvraag zou indienen.

Artikel 74/11 §1 VW stelt duidelijk dat in elk individueel dossier rekening moet worden gehouden met alle elementen uit dit dossier om vervolgens een gepaste duur vast te stellen van het inreisverbod.

Het betreft in casu aldus een discretionaire bevoegdheid, die onderworpen is aan de formele motiveringsplicht, overeenkomstig art. 62 VW en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29/07/1991.

Met andere woorden; toegepast in huidige zaak dient enkel geen termijn voor het vrijwillig vertrek te worden toegestaan indien er een risico op onderduiken bestaat.

De verwerende partij heeft onder andere met betrekking tot dat punt de wet geschonden.

In de bestreden beslissing wordt enkel vermeld dat verzoeker onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend.

De beslissing tot verwijdering die geen termijn toestaat voor het vrijwillig vertrek is NIET afdoende gemotiveerd omdat in toepassing van de voormelde bepaling enkel wordt vermeld dat er een risico op onderduiken bestaat en geen enkel motief vermeld heeft dat betrekking heeft op het onderduikrisico.

Met betrekking tot artikel 74/14 §3,1° het risico tot onderduiken wenst verzoeker op te merken dat verweerster geen enkel motief vermeld heeft dat betrekking heeft op het onderduikrisico..

In de bestreden beslissing wordt vermeld dat in hoofde van verzoeker een risico op onderduiken bestaat.

De memorie van toelichting omschrijft het risico op onderduiken als volgt: "feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, terugdrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem genomen of voorzien wordt"

4.-

In casu wordt door verwerende partij in de bestreden niet naar artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet verwezen.

In die zin is er ook een schending aangezien verwerende partij dit artikel negens in de bestreden beslissing vermeldt.

Verder tracht zij een criteria aan te halen.

De criteria die zij heeft aangehaald en bestempeld als zijnde een risico op onderduiken is niet voldoende gemotiveerd.

Vermits verzoeker verbleef in België en deel uitmaakte van het gezin van zijn Spaanse broer, kon hij geen visum aanvragen en bovendien liet de wet toe om een dergelijke aanvraag in te dienen vanuit een illegaal verblijf. Verzoeker had nu op zijn minst een geldig verblijf 14 maart 2019 - langer dan drie maanden- zodat een visum hier niets aan had verholpen.

Hij heeft immers een beroep tot nietigverklaring ingediend tegen de beslissing tot weigering van verblijf.

De bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering komt te voorbarig voor gelet op het hangende beroep tot nietigverklaring.

De bestreden bevel vermeld ook helemaal niets van het lopende beroep, laat staan dat er hiermee rekening werd gehouden.

Dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd en dus een schending is van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker is thans altijd in de weer geweest om zijn verblijf te regulariseren. Dat hij onmiddellijk na betekening van de weigeringsbeslissing een nieuwe aanvraag indient, kan niet tot gevolg hebben dat hem een inreisverbod van 2 jaar wordt opgelegd.

Verzoeker is in afwachting van de nodige documenten ter bewijs van zijn afhankelijkheid van zijn Spaanse broer aan te tonen.

In de bestreden beslissing wordt vermeld dat in hoofde van verzoeker een risico op onderduiken bestaat.

De memorie van toelichting omschrijft het risico op onderduiken als volgt: "feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, terugdrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem genomen of voorzien wordt"

In casu wordt door verwerende partij in de bestreden niet naar artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet verwezen.

Artikel 1, 8° VW: "inreisverbod : de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering; "

Het volstaat niet dat wanneer verzoeker mbt het risico tot onderduiken voldoet aan één criteria om te besluiten dat er risico op onderduiken bestaat.

De voorbereidende werken tonen dat de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij mbt de beoordeling van het risico op onderduiken sterk beperkt wordt.

Eén en ander dient geconcretiseerd en sterk onderbouwd worden, wat in casu niet het geval is.

Verzoeker heeft neven en nichten in België wonen waarvan hij afhankelijk is.

Om deze reden dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

5.-

De bestreden beslissing is bovendien kennelijk onredelijk genomen. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te baseren op een correcte feitenvinding. Verweerster kan slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing nemen. (Rvv. 28599 van 11 juni 2009).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De bestreden beslissing is niet correct gemotiveerd, en er wordt niet aangetoond dat er een belangenafweging werd gedaan.

De bestreden beslissing voldoet niet aan de artikelen 2 en 3 van de wet motivering bestuurshandelingen en artikel 62 juncto artikel 8 vreemdelingenwet.

6.-

Ten aanzien van de duur en de reikwijdte van het inreisverbod

Verzoekende partij wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet meedeelt waarom er een inreisverbod van 2 jaar werd opgelegd aan verzoeker.

De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van 2 jaar omdat er een risico op onderduiken bestaat.

De kwestieuze alinea werd door de verwerende partij gewoonweg eenvoudig gekopieerd uit de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, en is aldus niet dienend ter motivering van de duur van het opgelegde inreisverbod.

Waarom direct gekozen werd voor een termijn van 2 jaar en op het ganse Europese grondgebied, wordt geenszins verduidelijkt. Er wordt enkel vermeld dat verzoeker illegaal verblijft en een risico zou bestaan tot onderduiken.

Verzoeker wenst te benadrukken dat hij minstens kan terugkeren naar Spanje om aldaar terug in het bezit te worden gesteld van zijn Spaanse verblijfsrecht. Hiermee werd in de bestreden beslissing met geen woord gerept, hoewel hij dit uitdrukkelijk heeft aangegeven en gesteld dat hij in het verleden in Spanje was ingeschreven.

Aangezien hij nu het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, zal dit wellicht ook niet meer gaan. Een dergelijke belangenafweging werd niet gedaan.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als niet naleven van de terugkeerverplichting het opgelegde inreisverbod in de bestreden beslissing moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de termijn van 2 jaar.

Verzoeker heeft verschillende familieleden in België en vooral in Spanje.

Houdende de schending van artikel 8 EVRM die het recht op eerbiediging van privé familie en gezinsleven garandeert, schending van het algemeen rechtsbeginsel "fair balance"

Verzoeker woont al sinds jaren in Europa. Zoals reeds aangehaald woonde verzoeker sinds 2007 in Spanje samen met zijn broer. Hij maakte van het gezin deel uit en werd door hem ook onderhouden. Medio 2015 emigreerde zijn broer naar België, alwaar hij in het bezit werd gesteld van een Belgisch verblijfsrecht, zijnde een F-kaart.

Verzoeker vervoegde zijn broer naar België, waarna hij ook in 2017 een verblijfsaanvraag gezinshereniging vroeg.

Verzoeker betwist dat de stelling van verwerende partij dat er geen daadwerkelijke afhankelijkheidsrelaties zou bestaan met zijn Spaanse broer. Het is daarom dat verzoeker dan ook een beroep tot nietigverklaring heeft ingediend bij Uw Raad. Tijdens de ingediende procedures bracht verzoeker verschillende stukken bij waaruit blijkt dat verzoeker deel heeft uitgemaakt van het gezin van zijn broer. Deze stukken werden door verwerende partij als niet afdoende geacht.

Ondertussen woont verzoeker al meer dan 10 jaar in Europa, waarvan ongeveer 4 jaar in België. Verzoeker heeft zijn centrum van zijn belangen in België. Verzoeker is geen crimineel en vormt geenszins een gevaar voor de maatschappij.

Artikel 8 EVRM:

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis".

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat:

"Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

De rechten op gezin en op eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.

R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001); A.P.M. 1999 (samenvatting), 128;

De bedoeling van de beslissing van de DVZ ligt hierin verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan mijn verzoeker vormt een inmenging in zijn privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van haar man en kinderen en onevenredige schade zou toebrengen aan haar gezinsleven.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging ('fair balance'-toets) maken: dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat.

Het Hof herhaalt zijn vaste rechtspraak dat artikel 8 EVRM geen algemene verplichting inhoudt voor een staat om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan.

Toch kan er soms een positieve verplichting bestaan voor een staat om een toelating tot verblijf te geven om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Of er al dan niet zo'n positieve verplichting bestaat, hangt enerzijds af van de bijzondere omstandigheden van de betrokken vreemdeling, en anderzijds van het algemeen belang van de staat. Dit is de 'fair balance'-toets.

De RvV heeft in haar arrest van 13.1.2016 met nr. 159.789 duidelijk uiteengezet dat afweging van de individuele belangen en de algemene belangen in concreto dienen te gebeuren.

Bij de belangenafweging moet de staat onder meer rekening houden met de volgende elementen:

- ☐ de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming,
- ☐ de omvang van de banden in de staat,
- ☐ de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.
- ☐ de vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf.

Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelandersfamilielid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM.

Uit dit arrest blijkt dat staten bij de beoordeling van eender welke verblijfsaanvraag waarin de aanvrager zijn gezinsleven inroept, een grondige belangenafweging moet maken. Wanneer kinderen betrokken zijn moet het hoger belang van het kind mee in overweging genomen worden.

In casu is de 'fair balance'-toets niet gebeurd.

Nochtans heeft verzoeker nooit een geheim gemaakt van zijn verblijfplaats, noch pogingen ondernomen om onder te duiken.

Zijn aanwezigheid werd klaarblijkelijk altijd gedoogd.

Thans in de gegeven situatie (reeds verscheidene jaren verblijf in België, ten laste genomen door zijn Spaanse broer, waarvan hij deel uitmaakt van het gezin en gelet op de hangende beroep bij Uw Raad, doorstaat de evenredigheids- en proportionaliteitstoets niet.

De motivering van het inreisverbod is des te belangrijker aangezien het verbod voor de hele Schengenzone geldt. Met andere woorden, indien er de komende jaren in één van de landen van de Schengenzone voor verzoeker de mogelijkheid zou zijn om zich in regel te stellen met de administratie aldaar en zij aldus een verblijf zou kunnen bekomen, zou dit allemaal belemmerd kunnen worden door het inreisverbod van drie jaar dat door verwerende partij wordt opgelegd.

Dit wil tevens zeggen dat verzoeker niet meer naar Spanje kan terugkeren..

Verzoeker heeft immers na al die jaren enkel nog een theoretische band (nationaliteit) met zijn land van oorsprong en geen effectieve band meer. Er is een duurzame en lokale verankering in België en voordien in Spanje.

Verzoeker benadrukt dat de bestreden beslissing (bijlage sexies) geen gewag maakt van de voornoemde feitelijke gezinssituatie van verzoeker.

Verzoeker begrijpt niet waarom bij het geven van de bijlage 13 sexies geen melding wordt gemaakt van deze situatie, terwijl er daadwerkelijke afhankelijkheid bestaat tussen verzoeker en het gezin van zijn broer.

Artikel 8 EVRM heeft nochtans rechtstreekse werking en bepaalt expliciet dat uitzonderingen op dit grondrecht mogelijk zijn, zodat er alleszins een belangenafweging, dan wel een proportionaliteitstoets dient te gebeuren om na te gaan of de verwijderingsmaatregel niet in strijd is met deze rechtsnorm en aldus onder de uitzonderingsbepaling kan worden opgenomen.

*Hechtheid sociale, culturele en familiale banden met gastland en met land van bestemming
De beslissing a quo zou inderdaad onmenselijk zijn voor verzoekster en is geheel disproportioneel. De belangen van de overheid wegen niet op tegen deze van verzoeker.*

Artikel 8 E.V.R.M gaat zoals gezegd voor op de vreemdelingenwet. Verweerder dient aan te tonen dat de beslissing a quo noodzakelijk is in een democratische samenleving en de belangen van de staat voorgaan op deze van verzoekster. De fair balance toets moet proportioneel zijn aan het legitiem doel. Verweerder moet aantonen dat het algemeen belang (van de staat) voorrang heeft op het belang van het individu, in casu van verzoekster om haar privé- leven uit te oefenen.

Het middel is ontvankelijk en gegrond.”

2.1.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt op het middel van de verzoekende partij:

“Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot een inreisverbod (bijlage 13sexies) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de concrete kritiek van verzoekende partij, dewelke de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. Zo werd haar reeds op 29.12.2017, 06.08.2018 en 29.03.2019 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de federale Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging geheel terecht vastgesteld dat aan de verzoekende partij op 06.05.2019 in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet een inreisverbod diende te worden opgelegd, en dit onder verwijzing naar de eerder aan verzoekende partij betekende bevelen om het grondgebied te verlaten.

Daar waar de verzoekende partij aanvoert dat het inreisverbod zou zijn opgelegd, omdat geen termijn voor vrijwillig vertrek werd opgelegd, mist haar kritiek elke feitelijke grondslag. Artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet werd immers niet aangevinkt als grondslag van het inreisverbod; enkel artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet werd aangekruist.

Dat in de bestreden beslissing ook nog wordt verwezen naar het bestaan van het risico op onderduiken betreft louter een overvloedige motivering, die door de gemachtigde van de Minister ten overvloede werd opgenomen in de bestreden beslissing.

Verweerder herhaalt dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet, gezien verzoekende partij een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd.

Dit wordt bovendien door verzoekende partij niet betwist.

Verweerder benadrukt verder dat er in hoofde van de gemachtigde van de federale Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie, in onderhavig geval allerminst sprake is van een discretionaire bevoegdheid of een loutere mogelijkheid om een beslissing tot inreisverbod te nemen.

Dit blijkt uitdrukkelijk uit de voorbereidende werken, meer bepaald uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

“De beslissing tot verwijdering moet gepaard gaan met een inreisverbod als er geen enkele termijn om het grondgebied te verlaten is toegekend, of indien de onderdaan van een derde land het grondgebied niet binnen de opgelegde termijn verlaten heeft, en mag in andere gevallen, zoals bij een ernstige bedreiging van de openbare orde, gepaard gaan met een inreisverbod.

(...)

Artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen (paragraaf 1 van de richtlijn). Welke ook de hypothese is, het inreisverbod mag niet meer dan vijf jaar bedragen, behalve indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare of de nationale veiligheid (paragraaf 2 van de richtlijn).” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/001, p.7 en 22, markering toegevoegd)

Zie ook het verslag van 21.11.2011 namens de commissie:

“Die entry ban zal derhalve worden toegepast in twee gevallen, met name wanneer een termijn van nul dagen wordt opgelegd, en wanneer de betrokkene de vorige bevelen om het grondgebied te verlaten, naast zich neer heeft gelegd.

Met betrekking tot de duur van de entry ban werd voor een stapsgewijze regeling gekozen, die drie jaar geldig is. Doen zich in het geval van de betrokkene bepaalde problemen voor die verband houden met fraude of illegale middelen die hij zou hebben aangewend in het kader van in België ingestelde procedures dan wel in het kader van zijn verwijdering, dan wordt de geldigheid van de regeling verlengd tot vijf jaar. Rijen problemen van openbare orde of vormt de persoon een risico voor de nationale veiligheid, dan kan de regeling nog langer duren.

Daar staat tegenover dat de entry ban kan worden opgeheven in twee gevallen die in de richtlijn zijn opgenomen, met name om humanitaire redenen, of wanneer de betrokkene zou terugkeren om beroepsmatige redenen dan wel om te studeren. De Belgische Staat kan in die laatste gevallen die opheffing evenwel slechts toekennen wanneer de termijn van de entry ban op zijn minst voor twee derde is afgelopen.” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/006, p., onderlijning toegevoegd)

Zie in dezelfde zin:

“Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.

Al gaat het in twee gevallen om een verplichting tot het opleggen van een inreisverbod, dit neemt niet weg dat een afzonderlijke beslissing voor het opleggen van een inreisverbod moet worden genomen.” (RvV nr. 123.427 dd. 30.04.2014)

Het loutere feit dat artikel 74/11, § 2 van de Vreemdelingenwet voorziet dat “De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen”, doet geen afbreuk aan het feit dat uit de bewoordingen van artikel 74/11, § 2 van de Vreemdelingenwet, alsook uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat een beslissing tot verwijdering in de welomschreven gevallen gepaard gaat met een inreisverbod.

Door de gemachtigde van de federale Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie werd geheel terecht besloten tot een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Daar waar de verzoekende partij kritiek levert op het feit dat niet zou zijn meegedeeld waarom een risico op onderduiken is weerhouden, kan verweerder enkel vaststellen dat de verzoekende partij volkomen abstractie maakt van de duidelijke overwegingen van zowel de bestreden beslissing, als het bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Ter zake herhaalt verweerder dat de kritiek van verzoekende partij uitsluitend gericht is tegen een overtoellige motivering van de bestreden beslissing.

Verzoekende partij gaat er immers aan voorbij dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet, m.n. om reden dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd.

Verweerder merkt op dat de kritiek van verzoekende partij als zodanig niet kan leiden tot het doen aannemen van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van enige andere rechtsregel, noch kan zij, bijgevolg, een nietigverklaring van de bedoelde beslissing verantwoorden. (zie ook: R.v.St. nr. 155.690, 28 februari 2006; R.v.St. nr. 116.712, 6 maart 2003; R.v.St. nr. 111.882, 24 oktober 2002; R.v.St. nr. 73.094, 17 april 1998)

De verweerder zal louter ten overvloede nog repliceren op de kritiek die door verzoekende partij werd opgeworpen aangaande het risico op onderduiken.

De gemachtigde van de federale Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie heeft bij het nemen van de bestreden beslissing geheel conform de krachtens artikel 1 van de Vreemdelingenwet geformuleerde objectieve criteria vastgesteld dat in hoofde van de verzoekende partij een risico op onderduiken dient te worden weerhouden.

Het loutere feit dat de verzoekende partij altijd in de weer is geweest om zijn verblijf in België te regulariseren, doet hoegenaamd geen afbreuk aan de vaststelling van de gemachtigde van de federale Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie -dewelke steun vindt in de stukken van het administratief dossier- dat de verzoekende partij reeds herhaaldelijk onmiddellijk na de weigering van een verblijfsaanvraag een nieuwe (identieke) verblijfsaanvraag heeft ingediend.

Concreet dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij in amper twee jaar tijd door het oneigenlijk aanwenden van een procedure tot gezinshereniging reeds tot driemaal toe heeft getracht om zich aan de terugkeerverplichting te onttrekken.

Uit de handelwijze van de verzoekende partij blijkt inderdaad dat zij hoegenaamd niet vrijwillig gevolg wenst te geven aan enigerlei verwijderingsmaatregel, zodat het allerminst kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de federale Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie om te veronderstellen dat de verzoekende partij zou onderduiken, ten einde te vermijden dat zij daadwerkelijk het grondgebied zou moeten verlaten.

Het risico op onderduiken werd door de federale Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie in hoofde van de verzoekende partij wel degelijk op kennelijk redelijke wijze én geheel in overeenstemming met de krachtens artikel 1 van de Vreemdelingenwet vermelde objectieve criteria weerhouden.

De kritiek van de verzoekende partij is niet van aard afbreuk te doen aan de bestreden beslissing. In zoverre de verzoekende partij meent dat de formele motiveringsplicht geschonden is, door dat in de bestreden beslissing niet uitdrukkelijk wordt vermeld dat het risico op onderduiken is gestoeld op de in artikel 1 van de Vreemdelingenwet vermelde objectieve criteria, repliceert verweerder dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

Bovendien blijkt uit het inleidend verzoekschrift uitdrukkelijk dat de verzoekende partij wel degelijk weet dat de gemachtigde van de federale Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie toepassing heeft gemaakt van de in artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet vermelde objectieve criteria. De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verweerder benadrukt dat de verzoekende partij zich niet dienstig kan beperken tot de verwijzing naar het feit dat zij reeds geruime tijd op hetzelfde adres verblijft, nu de verzoekende partij net dankzij de door haar gevolgde handelswijze (opeenvolgende indiening van aanvragen tot gezinshereniging) telkens in het bezit diende te worden gesteld van een attest van immatriculatie, zodat zij vooralsnog geen reden had om de gekende woonplaats te verlaten.

Eén en ander doet evenwel niet af aan het feit dat de gemachtigde van de federale Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie wel degelijk vermocht vast te stellen dat er een risico op onderduiken is, omdat de verzoekende partij kennelijk alles in het werk stelt om het grondgebied niet te moeten verlaten.

Nadat reeds drie aanvragen tot gezinshereniging negatief werden afgesloten op goed en wel een jaar tijd, heeft de gemachtigde van de federale Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie evenwel allerminst kennelijk onredelijk geoordeeld dat de verzoekende partij gedwongen dient te worden teruggeleid naar de grens.

Er is geen sprake van een automatisme bij de beoordeling van het risico op onderduiken, nu uit de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat de gemachtigde van de federale Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie concreet heeft gemotiveerd nopens de wijze waarop de verschillende aanvragen tot gezinshereniging het voorbije jaar werden ingediend.

Het is specifiek het feit dat telkens onmiddellijk na de betekening van een bijlage 20 een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging werd ingediend, dewelke de gemachtigde van de federale Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie noopte tot het besluit dat de verzoekende partij weigert om vrijwillig gevolg te geven aan de terugkeerverplichting.

Verweerder besluit dat het onderzoek van de gemachtigde van de federale Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie wel degelijk -in weerwil van hetgeen de verzoekende partij voorhoudt- een individuele draagwijdte heeft, specifiek met betrekking tot het dossier van de verzoekende partij.

Geheel ten onrechte is de verzoekende partij kennelijk de mening toegedaan dat enkel tot een risico tot onderduiken zou kunnen worden besloten ten aanzien van een vreemdeling die in het verborgene leeft en zich te allen tijde schuil heeft gehouden voor de Belgische autoriteiten.

Verzoekende partij kan ook niet dienstig voorhouden dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd aangaande het hangende beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering dd. 06.05.2019.

Verweerder merkt op dat verzoekende partij pas op 16.05.2019 een verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft neergelegd bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep werd bovendien verworpen.

Verweerder merkt op dat de gemachtigde van de federale Minister voor Asiel en Migratie geen kennis kon hebben van dit beroep op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

In zoverre de verzoekende partij kritiek levert op de motivering van de duur van het opgelegde inreisverbod, laat verweerder gelden dat de kritiek van de verzoekende partij niet kan worden aangenomen.

Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”. Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet derhalve een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS nr. 227.900 dd. 26 juni 2014). Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS nrs. 272.898 en 227.900 dd. 26 juni 2013). Dit betekent echter niet dat de gemachtigde van de federale Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen (R.v.V. nr. 163 926 van 11 maart 2016).

Verweerder wijst erop dat in het inreisverbod uitdrukkelijk toegelicht wordt waarom werd geopteerd voor het opleggen van een termijn van twee jaar voor het inreisverbod, waarbij melding wordt gemaakt van volgende elementen: “[...].”

Er kan niet dienstig anders worden voorgehouden dan dat de gemachtigde van de federale Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie op gedegen én omstandige wijze heeft gemotiveerd om welke reden specifiek een termijn van twee jaar aan de verzoekende partij werd opgelegd.

Verzoekende partij kan niet dienstig voorhouden dat dit slechts een kopie van de motivering van et bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering betrof.

Verweerder laat nog gelden dat de verzoekende partij volkomen ten onrechte laat uitschijnen dat voormelde bepaling in hoofde van de gemachtigde van de federale Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie de verplichting inhoudt om in een inreisverbod (bijlage 13sexies) uitdrukkelijk te motiveren nopens alle specifieke elementen betreffende de persoonlijke situatie van de verzoekende partij.

Een dergelijk standpunt kan geen steun vinden in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Integendeel merkt verweerder op dat de gemachtigde van de federale Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie bij de motivering van het inreisverbod uiteraard moet kunnen volstaan met het aanhalen van die omstandigheden die specifiek aanleiding hebben gegeven tot het opleggen van een inreisverbod van deze of gene duur.

Dienaangaande verwijst verweerder naar Considerans 14 van de Terugkeerrichtlijn, waarin het volgende wordt gestipuleerd:

“De duur van het inreisverbod dient per geval volgens de omstandigheden te worden bepaald en mag normaliter niet langer zijn dan vijf jaar. In deze context dient in het bijzonder rekening te worden gehouden met het feit dat de betrokken onderdaan van een derde land reeds het onderwerp is geweest van meer dan één terugkeerbesluit of uitzettingsbevel of dat hij zich op het grondgebied van een lidstaat heeft begeven, terwijl een inreisverbod van kracht was.”

Uit deze overweging uit de Terugkeerrichtlijn blijkt reeds afdoende dat bij de motivering “per geval volgens de omstandigheden”, die omstandigheden worden bedoeld die nopen tot het opleggen van een inreisverbod, zoals bijvoorbeeld het niet-naleven van een terugkeerbesluit.

Tevens kan dienstig verwezen worden naar de tekst van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn, dat specifiek betrekking heeft op het inreisverbod, en dat als volgt luidt:

“1. Het terugkeerbesluit gaat gepaard met inreisverbod:

a) indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, of

b) indien niet aan de terugkeerverplichting is voldaan.

In de overige gevallen kan het terugkeerbesluit een inreisverbod omvatten.

2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.”

Uit voormelde bepalingen blijkt dat de motivering van een inreisverbod per geval inderdaad betrekking moet hebben op de relevante elementen van een individueel geval, met name die welbepaalde elementen die de gemachtigde van de federale Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie in een individueel dossier doen besluiten tot het opleggen van een inreisverbod van een welbepaalde duur.

Er kan niet dienstig betwist worden dat in de in casu bestreden beslissing op gedegen wijze werd gemotiveerd welke specifieke elementen in het dossier van de verzoekende partij aanleiding hebben gegeven tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar.

De voorgehouden schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen. Verder houdt verzoekende partij nog voor dat zij ten gevolge van de bestreden beslissing niet zou kunnen terug keren naar Spanje om aldaar terug in het bezit te worden gesteld van haar Spaans verblijfsrecht.

Verweerder merkt op dat de kritiek van verzoekende partij berust op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing.

Er is immers uitdrukkelijk gesteld dat het inreisverbod geldt “voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven”.

Verweerder verwijst verder naar de artikelen 6.1 en 6.2 van de Terugkeerrichtlijn:

“1. Onverminderd de in de leden 2 tot en met 5 vermelde uitzonderingen, vaardigen de lidstaten een terugkeerbesluit uit tegen de onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft.

2. De onderdaan van een derde land die illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijft en in het bezit is van een door een andere lidstaat afgegeven geldige verblijfsvergunning of andere toestemming tot verblijf, wordt opgedragen zich onmiddellijk naar het grondgebied van die andere lidstaat te begeven. Indien dit bevel niet wordt nageleefd, of indien om redenen van openbare orde of nationale veiligheid het onmiddellijke vertrek van de betrokkene vereist is, is lid 1 van toepassing.”

Uit artikel 6.2 van de Terugkeerrichtlijn volgt dat een derdelander, die houder is van een door een Lidstaat afgegeven verblijfstitel en die illegaal verblijft in een andere lidstaat, in principe in staat dient te worden gesteld naar de lidstaat te vertrekken die de verblijfstitel aan hem heeft afgegeven, maar dat dergelijke mogelijkheid niet dient te worden geboden indien het opgelegde terugkeerbesluit niet wordt nageleefd of de openbare orde het onmiddellijk vertrek van de derdelander vereist.

Verweerder merkt op dat verzoekende partij meermaals een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend doch hieraan geen gevolg heeft gegeven.

De gemachtigde van de federale Minister voor Asiel en Migratie mocht in overeenstemming met artikel 6.2 van de Terugkeerrichtlijn een inreisverbod afleveren aan verzoekende partij.

Verder verwijst verweerder nog naar artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt:

“Het terugkeerbesluit gaat gepaard met inreisverbod: a) indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, of b) indien niet aan de terugkeerverplichting is voldaan. In de overige gevallen kan het terugkeerbesluit een inreisverbod omvatten.”

Artikel 11.1 van de Terugkeerrichtlijn voorziet in een verplichting om terugkeerbesluiten gepaard te laten gaan met een inreisverbod, indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, of indien niet aan de terugkeerverplichting is voldaan.

In haar mededeling aan de Raad en aan het Europees Parlement met betrekking tot het terugkeerbeleid heeft de Commissie benadrukt dat er in deze 2 situaties sprake is van een verplichting (Mededeling van

de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende het EU-terugkeerbeleid van 28 maart 2014, COM(2014)199 def., pg. 30).

Op grond van voormelde bepaling rust op de Lidstaat de plicht om een terugkeerbesluit gepaard te laten gaan met een inreisverbod, wanneer niet aan de terugkeerverplichting is voldaan.

Uit de motieven van het inreisverbod dd. 06.05.2019 blijkt dat aan verzoekende partij een inreisverbod werd opgelegd in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...).”

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn.

Dit blijkt tevens uitdrukkelijk uit de voorbereidende werken, meer bepaald uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

“De beslissing tot verwijdering moet gepaard gaan met een inreisverbod als er geen enkele termijn om het grondgebied te verlaten is toegekend, of indien de onderdaan van een derde land het grondgebied niet binnen de opgelegde termijn verlaten heeft, en mag in andere gevallen, zoals bij een ernstige bedreiging van de openbare orde, gepaard gaan met een inreisverbod.

(...)

Artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen (paragraaf 1 van de richtlijn). Welke ook de hypothese is, het inreisverbod mag niet meer dan vijf jaar bedragen, behalve indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare of de nationale veiligheid (paragraaf 2 van de richtlijn).” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/001, p.7 en 22, markering toegevoegd)

Zie ook het verslag van 21.11.2011 namens de commissie:

“Die entry ban zal derhalve worden toegepast in twee gevallen, met name wanneer een termijn van nul dagen wordt opgelegd, en wanneer de betrokkene de vorige bevelen om het grondgebied te verlaten, naast zich neer heeft gelegd.

Met betrekking tot de duur van de entry ban werd voor een stapsgewijze regeling gekozen, die drie jaar geldig is. Doen zich in het geval van de betrokkene bepaalde problemen voor die verband houden met fraude of illegale middelen die hij zou hebben aangewend in het kader van in België ingestelde procedures dan wel in het kader van zijn verwijdering, dan wordt de geldigheid van de regeling verlengd tot vijf jaar. Rijzen problemen van openbare orde of vormt de persoon een risico voor de nationale veiligheid, dan kan de regeling nog langer duren.

Daar staat tegenover dat de entry ban kan worden opgeheven in twee gevallen die in de richtlijn zijn opgenomen, met name om humanitaire redenen, of wanneer de betrokkene zou terugkeren om beroepsmatige redenen dan wel om te studeren. De Belgische Staat kan in die laatste gevallen die opheffing evenwel slechts toekennen wanneer de termijn van de entry ban op zijn minst voor twee derde is afgelopen.” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/006, p., onderlijning toegevoegd)

Gelet op het feit dat verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan voorgaande beslissingen tot verwijderingen, vermocht verzoekende partij op grond van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn niet anders dan te besluiten tot het opleggen van de bestreden beslissing, m.n. het inreisverbod dd. 06.05.2019.

Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij zich niet opnieuw in Spanje zou kunnen vestigen gezien zij daar reeds over een verblijfsrecht beschikte.

De kritiek van verzoekende partij is niet dienstig.

Verzoekende partij beroept zich voorts op art. 8 EVRM.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt: "[...]."

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

"Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie." (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

"Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden." (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)
De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

In de bestreden beslissing wordt door de gemachtigde van de federale Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie reeds overwogen dat de verzoekende partij volstrekt niet aannemelijk maakt afhankelijk te zijn van de in België verblijvende familieleden. Terwijl, opdat van een beschermenswaardige relatie tussen meerderjarige verwanten sprake zou kunnen zijn, bijkomende elementen van afhankelijkheid aannemelijk dienen te worden gemaakt, dewelke de gebruikelijke affectieve banden overstijgen.

Het louter feit dat verzoekende partij beroep heeft aangetekend tegen de beslissing tot weigering van verblijf dd. 14.03.2019 doet geen afbreuk aan de motivering van de gemachtigde van de federale Minister voor Asiel en Migratie.

Verweerder merkt op dat de genoemde beslissing dd. 14.03.2019 rechtsgeldig en uitvoerbaar moet worden geacht tenzij en tot dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er op het laatstgenoemde beroep anders over zou beslissen (zie ook R.v.St. nr. 50.134, 09.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 49.748, 20.10.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 43.513, 28.06.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.). Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM."

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Verweerder verwijst in dit kader naar de terechte opmerking van de federale Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie in de bestreden beslissing, met name dat de verzoekende partij als volwassene -bij gebrek aan tegenbewijs- geacht moet worden haar leven in het land van herkomst te kunnen (herop)opbouwen.

Terwijl gedurende de periode van scheiding nauw contact met de in België verblijvende familieleden kan worden onderhouden, dit door middel van moderne communicatiekanalen.

“In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij ‘inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont’, doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders.

(...)

De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)” (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Zie ook:

“Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd.” (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar familieleden in België wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk, en na het verstrijken van de termijn van het inreisverbod.

De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

“Het bestreden bevel leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Het bestreden bevel sluit niet uit dat de verzoeker de opheffing van het hiermee gepaarde inreisverbod vraagt op grond van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet en vervolgens een visum aanvraagt met het oog op eventuele gezinshereniging in België.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 150.973 dd. 18.08.2015)

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de federale Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot een inreisverbod (bijlage 13sexies).

De gemachtigde van de federale Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste en enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.1.3. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat het bestreden inreisverbod duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsgrond, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan eerder verwijderingsbeslissingen. In dit verband worden de motieven herhaald op basis waarvan in het op dezelfde dag gegeven bevel om het grondgebied te verlaten werd besloten om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen, met name omdat er een risico op onderduiken bestaat. Dit risico op onderduiken wordt verder uiteengezet door te stellen dat de verzoekende partij zich niet wil houden aan de verwijderingsmaatregel, omdat zij reeds drie eerdere verwijderingsbeslissingen niet heeft opgevolgd. Tevens wordt erop gewezen dat de verzoekende partij reeds tweemaal onmiddellijk na een beslissing tot weigering van verblijf en een verwijderingsbeslissing een nieuwe aanvraag om verblijf heeft ingediend. Zij heeft al driemaal een aanvraag ingediend om gezinshereniging te verkrijgen met haar Spaanse broer, doch dit werd haar steeds geweigerd.

Er wordt vervolgens een inreisverbod voor een duur van twee jaar opgelegd, omdat de verzoekende partij geen enkel wettelijk motief heeft om alsnog in België te verblijven, zij hardnekkig illegaal op het grondgebied wenst te verblijven en in het belang van de immigratiecontrole. De verwerende partij motiveert dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing werd gehoord en dat zij verklaart in België te zijn sedert september 2017 om zich te vestigen bij haar broer. De verzoekende partij zou erop gewezen hebben dat zij in Spanje papieren had tot 2013.

De verwerende partij gaat verder in op het administratief gerechtelijk verleden van de verzoekende partij in België. Zij stelt dat de aanvraag om gezinshereniging met haar broer te verkrijgen reeds driemaal de verzoekende partij werd geweigerd. De verwerende partij motiveert dan ook dat het gegeven dat de broer van de verzoekende partij zich in België heeft gevestigd een terugkeer van de verzoekende partij niet in de weg kan staan, daar geen afhankelijkheid tussen de twee wordt aangetoond. Zij wijst erop dat de verzoekende partij een volwassen persoon is waarvan mag verwacht worden dat zij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar broer. Aldus blijkt niet uit het administratief dossier dat de verzoekende partij hiertoe niet in staat zou zijn.

De verwerende partij heeft verder rekening gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, nu er geen sprake is van minderjarige kinderen of enige medische problematiek. Tevens kan, volgens de verwerende partij, geen schending van artikel 8 van het EVRM aangenomen worden.

Gelet op al deze gegevens, stelt de verwerende partij dat een inreisverbod van twee jaar meer dan proportioneel is. Zij wijst er nog op dat uit onderzoek van het dossier niet blijkt dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar.

De motivering van het bestreden inreisverbod laat de verzoekende partij toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de reden waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van twee jaar, te kennen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat de verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.4. Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel dienen te worden beoordeeld in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Zoals reeds werd gesteld, wordt de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet en omdat zij geen gevolg heeft gegeven aan eerdere verwijderingsbeslissingen.

De stukken van het dossier bevestigen dat de verzoekende partij reeds meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten heeft ontvangen. De verzoekende partij betwist dit gegeven ook niet.

De verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het inreisverbod enkel op artikel 74/11, §1, 1° van de Vreemdelingenwet had mogen steunen, doordat een risico op onderduiken enkel kan worden gebruikt bij het niet toestaan van een termijn voor vrijwillig vertrek. In de bestreden beslissing wordt immers duidelijk gewezen op de meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die de verzoekende partij niet heeft opgevolgd.

Waar de verzoekende partij zich met haar kritiek richt op het risico op onderduiken, merkt de Raad *in casu* op dat het inreisverbod niet wordt opgelegd omwille van een risico op onderduiken, maar wel omdat eerdere verwijderingsbeslissingen niet werden uitgevoerd. In de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de verschillende bevelen die de verzoekende partij niet heeft opgevolgd: *“Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten van 18.12.2017, van 23.07.2018 en van 14.03.2019 dat hem betekend werd op 29.12.2017, op 06.08.2018 en op 29.03.2019. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.”*

De verzoekende partij kan *in casu* dan ook het vastgestelde risico op onderduiken niet betwisten. Dit betreft immers een motief dat eigenlijk is verbonden met de beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, meer bepaald de hierin vervatte beslissing om dit bevel niet langer gepaard te laten gaan met een termijn voor vrijwillig vertrek. Deze beslissing maakt als dusdanig niet het voorwerp uit van huidig beroep.

De verzoekende partij weerlegt het motief niet dat er *in casu* grond is tot het opleggen van een inreisverbod, daar zij geen gevolg heeft gegeven aan eerdere verwijderingsbeslissingen.

Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod verder te worden bepaald rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl.St. Kamer 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Het bestuur heeft dus, gelet op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van de duur van het inreisverbod (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Er werd reeds vastgesteld dat het bestreden inreisverbod wel degelijk een afzonderlijke motivering bevat waarom wordt geopteerd voor het opleggen van een inreisverbod voor de duur van twee jaar. Deze motivering staat los van het motief waarom er een inreisverbod wordt opgelegd, met name omdat eerdere verwijderingsbeslissingen niet werden uitgevoerd. De duur van het inreisverbod wordt op twee jaar bepaald, omdat de verzoekende partij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te blijven en omwille van het belang van de immigratiecontrole.

In dit verband wordt erop gewezen dat er geen sprake is van in België gevestigde gezins- of familieleden met wie een gezins- of familieband bestaat die als dusdanig onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM en evenmin van gezondheidsproblemen.

Gelet op de voorziene motivering kan de verzoekende partij niet worden gevolgd in haar standpunt als zou de verwerende partij op vrijwel automatische wijze een inreisverbod voor een duur van twee jaar hebben opgelegd zonder in dit verband enig concreet onderzoek te doen of een afweging te maken. Er dient te worden aangenomen dat de verwerende partij de duur van het inreisverbod heeft bepaald door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval en aldus haar discretionaire bevoegdheid heeft uitgeoefend.

De verzoekende partij stelt dat er geen rekening is gehouden met het feit dat zij kan terugkeren naar Spanje om aldaar terug in het bezit te worden gesteld van een Spaans verblijfsrecht. In de bestreden beslissing heeft de verwerende partij echter wel gemotiveerd dat de verzoekende partij tijdens haar gehoor op 6 mei 2019 heeft vermeld dat zij tot 2013 een verblijfsrecht heeft gehad in Spanje. Met deze

bewering toont de verzoekende partij echter nog niet aan dat zij in 2019, met name zes jaar later, opnieuw aan een verblijfsrecht in Spanje kan komen. Bovendien wordt in het bestreden inreisverbod ook het volgende aangegeven: “[...] wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.” De verzoekende partij heeft aldus geen belang bij haar betoog.

De verzoekende partij betoogt dat er geen rekening werd gehouden met haar gezinsleven. Zij stelt dat verschillende familieleden heeft in België en in Spanje. Zij betwist de stelling in de bestreden beslissing dat er geen afhankelijkheidsband wordt aangetoond tussen de verzoekende partij en haar broer. Zij stelt dat zij meerdere documenten heeft neergelegd, doch dat deze documenten als niet afdoende worden beschouwd door de verwerende partij.

De Raad dient echter vast te stellen dat uit het administratief dossier blijkt dat, zoals de verwerende partij ook stelt in de bestreden beslissing, de verzoekende partij reeds driemaal een aanvraag om gezinshereniging te verkrijgen met haar Spaanse broer, werd geweigerd. De verzoekende partij had nog beroep aangetekend tegen deze laatste weigeringsbeslissing van 14 maart 2019. Bij arrest van 9 oktober 2019 met nummer 227 255 heeft de Raad de vordering tot nietigverklaring echter verworpen. De verzoekende partij kan aldus niet voorhouden dat zij enige afhankelijkheidsband tussen haar en haar broer afdoende heeft aangetoond.

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt aldus dat de verwerende partij bij het bepalen van de duur van het inreisverbod wel degelijk rekening hield met het gegeven dat broer van de verzoekende partij zich in België heeft gevestigd. Zij oordeelde evenwel dat een afhankelijkheidsband met haar broer niet blijkt. Er wordt tevens op gewezen dat de verzoekende partij een volwassen persoon is waarvan mag verwacht worden dat zij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar broer. Aldus blijkt niet uit het administratief dossier dat de verzoekende partij hiertoe niet in staat zou zijn. De verzoekende partij gaat niet in op deze concrete motieven.

In het licht van hetgeen voorafgaat, maakt de verzoekende partij niet concreet aannemelijk dat – bij het bepalen van de duur van het inreisverbod – geen afdoende onderzoek heeft plaatsgevonden omtrent de specifieke omstandigheden van haar geval of enige specifieke omstandigheid ten onrechte niet in rekening werd gebracht. Er moet hierbij ook worden aangenomen dat een evenredigheidstoets heeft plaatsgevonden.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gemotiveerd dat uit onderzoek van het dossier niet blijkt dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met haar uiteenzetting niet aantoont dat de verwerende partij, wat de gegeven motivering van (de duur van) het inreisverbod betreft, is uitgegaan van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Zij toont evenmin met concrete argumenten aan dat het bestuur bij het bepalen van de duur van het inreisverbod het evenredigheidsbeginsel niet in acht heeft genomen zoals dit is vervat in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet *juncto* de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond. Deze onderdelen van het middel zijn ongegrond.

2.1.5 Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De verzoekende partij beroept zich op een gezins- of familieleven en een privéleven in België. Zij stelt dat hiermee geen rekening is gehouden.

In de bestreden beslissing wordt er evenwel wel degelijk rekening gehouden met het gegeven dat de broer van de verzoekende partij en diens gezin in België wonen.

De Raad wijst erop dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt zo dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

De verzoekende partij diende driemaal een aanvraag in als ‘*ander familielid*’ van een burger van de Unie in de zin van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, waarbij zij voorhield in het herkomstland ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van haar broer met de Spaanse nationaliteit.

Deze aanvragen werden afgewezen, omdat de verzoekende partij het bewijs van het ten laste zijn of het deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon niet kon leveren. Er liggen geen concrete argumenten voor die afbreuk kunnen doen aan deze eerder gedane beoordeling.

De verzoekende partij toont het bestaan van een gezins- of familieleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM niet aan, zodat ook niet aannemelijk wordt gemaakt dat er in dit verband een verdere belangenafweging diende / dient plaats te vinden.

De verzoekende partij concretiseert verder, los van de door haar ingeroepen familiebanden, op geen enkele wijze de sociale, persoonlijke of economische bindingen die zij hier zou hebben opgebouwd. Zij toont niet aan dat zij voor het overige bepaalde sociale banden heeft opgebouwd met de gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, § 63). Het loutere feit dat zij meer dan 10 jaar in Europa woont, waaronder ongeveer vier jaar in België en dat zij geen gevaar vormt voor de maatschappij, is *in casu* onvoldoende om te kunnen spreken van een beschermenswaardig privéleven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.6. Betreffende de schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.7. De verzoekende partij verwijst in haar middel nog naar artikel 41 van het Handvest, het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet.

Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De verzoekende partij beperkt zich in haar verzoekschrift tot een loutere vermelding of een theoretische beschouwing over wat naar haar mening de inhoud is van de opgesomde artikelen en beginselen om te

besluiten dat de bestreden beslissing deze allen schendt. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereisten om van een rechtsmiddel te spreken. Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

2.1.8. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel ontwikkeld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS